

קוריאנה:

האשה ה"משוחררת" — הוא שוחרר עלידי אחד מחטם. אך

פשיחק בפיות

אלבן ה. ברקליי, סגן נשיא ארצות-הברית, היה במצב רוח מרומם. היה זה יום הולדתו ה-74, והוא בילה אותו בצורה מתאימה. כדי להראות לציבור ארצו שעל אף גילו עוד כוחו עמו לעשות דברים גדולים (כגון להיות מועמד טוב לנשיאות בבחירות השנה הבאה) טרח לבקר את ה"בחורים" בקוריאה. הוא שתה קוקה-קולה בחברת טייסי מטוסי-הסילון בקרבת החזית. ואז עשה את מעשהו הגדול: ביקר בעמדת תותחים (לא קרובה ביותר לקו האש), חתם את חתימתו על פגז נאה של 105 מ"מ ומשך בעצמו בחוט המפעיל את מנגנון היריה. ליריה צירף תפילה: "אני מקווה שהרגתי אחדים מהם."

לא הוא — וגם לא הקצינים הגבוהים שנלוו אליו במעשה מפואר זה — לא ביזבוזו מחשבה על העובדה ש"הם" היו בני-אדם חיים, שנולדו, פחות או יותר, במקרה, לאם סינית או צפון-קוריאת.

היה זה מעשה סמלי — ולא רק מבחינה שברקליי עצמו התכוון אליה. הוא סימל את היחס הכללי של שני הצדדים למלחמת קוריאה בשלב הנוכחי: מישהו קלדעת בו קיוו שני הצדדים להשיג לעצמם יתרונות מפקקים — כשמחירו של כל קלף הוא דמם של חיילים אפורים, הרובצים בשוחות המופגזות משני עברי קו החזית, ודמם של כמה מליונים זקנים, נשים ותינוקות שנולדו, לרוע מזלם, בני העם הקוריאת.

האנשים לא רצו למות. בה בשעה שברקליי השתעשע בשעשועי-התותחים שלו, היו עיניהם של כמה רבבות חיילים — בני שאנגחיי, פייפינג, פיונגיאנג, סאן-פראנציסקו, ציקאגו, ליברפול, קושטא, אחוזה, ריו-דה-ז'ניירו, אדיס-אביבא — נשואות אל אוהל עלוב שנקבע אי-שם ליד מקום שקשה לבטא את שמו, פאנמוצ'ון. הם חיכו לבשורה שתקבע אם יוסיפו להישאר עוד זמן רב בחיים או לאו, אם יחזרו הביתה על רגליהם או על אלונקה, אם יקברו באדמתה של ארץ שעוד לפני שנתיים לא ידעו רובם בדיוק היכן היא נמצאת.

אנשים אלה לא רצו למות. ועל אחת כמה וכמה לא רצו למות ביום האחרון של המלחמה. ומכיון שלא ידעו על כל יום אם לא יהיה היום האחרון של המלחמה, החליטו רבים מהם להסתכן עד כמה שאפשר פחות. לפי עדותם של כל המשקיפים שהעונו לאמר זאת, ירד המוראל של חיילי האו"ם בחודשים אלה,

"בקוריאה אין כד חדש" את הכפרים. אולם כמה מליונים